

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 472/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. V., B., zastúpenej advokátkou JUDr. M. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 33 C 38/2001 z 25. marca 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 195/2008 z 19. novembra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2010 doručená sťažnosť A. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 33 C 38/2001 z 25. marca 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 25. marca 2008“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 195/2008 z 19. novembra 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 19. novembra 2009“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom z 24. mája 2001 domáhala, aby okresný súd po vykonanom dokazovaní určil, že rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou z 8. januára 2001 danou jej vtedajším zamestnávateľom A. podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce je neplatné a uložil mu povinnosť zaplatiť jej náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku až do doby, keď jej tento umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. Okresný súd rozsudkom z 25. marca 2008 návrh sťažovateľky zamietol. *Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 19. novembra 2009 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.* Následne sa sťažovateľka obrátila na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) s podnetom na mimoriadne dovolanie. Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) vyhodnotila jej podnet ako neopodstatnený a oznámila jej, že zákonné dôvody na podanie mimoriadneho dovolania nie sú dané. Keďže sťažovateľka nesúhlasila so spôsobom vybavenia jej podnetu, podala opakovaný podnet v súlade so zákonom č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Generálna prokuratúra prípisom č. k. VI/2 Pz 447/10-5 z 21. septembra 2010 sťažovateľke oznámila, že nebol zistený dôvod na zaujatie iného právneho stanoviska ako toho, ktoré zaujala krajská prokuratúra, a jej opakovaný podnet taktiež odložila.

Sťažovateľka je toho názoru, že rozsudkom krajského súdu z 19. novembra 2009 v spojení s rozsudkom okresného súdu z 25. marca 2008 došlo k porušeniu jej označených práv, a to:

«- pre arbitrárnosť a svojvôľu;

- pre porušenie práva na nestranné konanie a rozhodovanie súdu v dôsledku rozhodovania a konania vylúčenou sudkyňou;
- pre nepripustenie vykonania navrhovaných dôkazov a „hodnotenie“ tých, ktoré vykonal nadriadený súd;
- pre neprípustný a účelový výklad ustanovení Zákonníka práce nesprávne právne posúdenie, popretie účelu a významu zákonných ustanovení Zákonníka práce.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti preto sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co/195/2009ň8-223 zo dňa 19. novembra 2009 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 330/38/2001-197 zo dňa 25. marca 2008 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co/195/2008-223 zo dňa 19. novembra 2009 a rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 33 C/38/2001-197 zo dňa 29. marca 2008 sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Bratislava III vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľke vo výške 5.000,- € (slovom päťtisíc Eur) na účet právnej zástupkyne sťažovateľky.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich označených práv rozsudkom okresného súdu z 25. marca 2008 a rozsudkom krajského súdu z 19. novembra 2009.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu z 25. marca 2008

Právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu pred porušením základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a základných slobôd nerozhoduje iný súd.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu z 25. marca 2008 v napadnutom konaní ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu, keďže jeho rozhodnutie a postup,

ktorý jeho vydaniu predchádzal, preskúmal na základe odvolania sťažovateľky krajský súd, ktorý rozsudkom z 19. novembra 2009 napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu z 19. novembra 2009

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

V súvislosti s posudzovaním otázky, či sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojich označených práv rozsudkom krajského súdu z 19. novembra 2009, nebola podaná oneskorene, považoval ústavný súd za potrebné poukázať v danom prípade aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (podľa § 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku) nemožno považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/05 a iné). Z uvedeného dôvodu bol na posúdenie otázky, či bola sťažnosť v tejto

časti podaná pred uplynutím lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, relevantný termín nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ako vyplýva z fotokópie rozsudku krajského súdu z 19. novembra 2009, tento bol sťažovateľke doručený 23. decembra 2009. Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 25. novembra 2010, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2010